

Prea târziu

Gabriela Mimi Boroianu

Prea târziu

Pe câmp nechează iarna ca o mână,
Ciulinii-n promoroacă i-a-ncălțat!
S-a sinucis plângând ultima frunză
Când lacrima de cer a înghețat.

Întunericul prin colțuri se strecoară
Și Luna e mai mare ca oricând
Par îngerii, pe raze că-i coboară
Când tu vorbești, absent, cu mine-n gând.

Cuvintele-s cărări pe neputință
Când visele sunt iernii albi fulgi,
Ne-a înghețat în suflete-o credință
De când alergi la mine și n-ajungi.

Te mai ascult cum îmi vorbești șoptit
Iar lacrima mi-e țurțur, a-nghețat...
E dulce fructul atunci când e oprit
Dar prețul lui acum l-am învățat.

O pătură de nea ne învelește.
Se stinge-n cer tăcut ultima stea,
Când iarna-n vifor parcă ne vestește
Că-i prea târziu să mai rostim "aș vrea"...

de Gabriela Mimi Boroianu
30.11.2014